

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23Co/191/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2114207148
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daša Kontríková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2016:2114207148.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Daša Kontríková a členiek senátu: JUDr. Iveta Jankovičová a JUDr. Gabriela Brišková, v právnej veci žalobkyne: O. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. č. XXX proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpená: JUDr. Barbora Korenecová, advokátka, so sídlom Slnecná 765/3, Malinovo, o určenie neplatnosti zmluvných podmienok, o vydanie bezdôvodného obohatenia, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Trnava, č. k. 18C/60/2014-97 zo dňa 15. decembra 2014, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvého stupňa sa p o t v r d z u j e .

Žalobkyni sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd výrokom I. určil, že zmluvná podmienka uvedená v bode 4 všeobecných podmienok poskytnutia úveru v znení: „V prípade, ak bude dlžník v omeškaní s niektorou splátkou sedem dní a viac, je povinný túto omeškanú splátku uhradiť do rúk mandatára v hotovosti spolu so zmluvnou pokutou 300,- Sk za každý jeden prípad omeškania. Ostatné splátky je dlžník povinný platiť podľa splátkového kalendára naďalej vkladovými lístkami alebo prevodnými príkazmi. V prípade, že dlžník neuhradí včas dve po sebe idúce splátky, prípadne uhradí len časti splátok alebo neuhradí včas poslednú splátku alebo časť poslednej splátky, stáva sa celý dlh splatný okamžite. Dlžník má možnosť uhradiť dve po sebe idúce splátky spolu so zmluvnou pokutou vo výške 300,- Sk do rúk mandatára v hotovosti alebo poukázať na účet veriteľa a s možnosťou návratu platenia podľa pôvodného splátkového kalendára. Dlžník sa zaväzuje uhradiť veriteľovi za každú zaslanú upomienku v prípade porušenia podmienok tejto zmluvy čiastku 60,- Sk ako paušálnu úhradu nákladov a administratívy s tým spojenou do 5 dní od doručenia písomnej výzvy na úhradu.“ je neplatná z dôvodu neprijateľnosti takejto podmienky.

Výrokom II. určil, že zmluvná podmienka uvedená v bode 5 všeobecných podmienok poskytnutia úveru: „Dlžník s veriteľom uzatvára súčasne Dohodu o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov ako formu zabezpečenia uspokojenia pohľadávky veriteľa, ktorej účinnosť je podmienená neuhradením dvoch po sebe idúcich splátok, keď nastáva splatnosť celého dlhu. Vo vzťahu k zamestnávateľovi dlžníka preukáže veriteľ skutočnosť, že nastala splatnosť dlhu prehlásením, v ktorom zároveň vyzve zamestnávateľa na vykonanie dohodnutých zrážok. Dlžník dáva výslovný súhlas k tomu, aby veriteľ doplnil do čl. 1 písm. b) Dohody o zrážkach zo mzdy a iných príjmov aktuálny zostatok dlhu k dátumu, keď bude uvedená dohoda predložená zamestnávateľovi dlžníka. Dlžník dáva veriteľovi aj súhlas k tomu, aby v jeho mene dopísal do Dohody o zrážkach zo mzdy údaje o jeho aktuálnom zamestnávateľovi v prípade zmeny zamestnávateľa počas trvania zmluvného vzťahu. Tak isto dlžník súhlasí s tým, aby zamestnávateľ vykonával zrážky zo mzdy dlžníka dohodnuté mesačne až do výšky aktuálnej pohľadávky a poukazoval ich na účet veriteľa.“ je neplatná z dôvodu neprijateľnosti takejto podmienky.

Výrokom III. súd určil, že zmluvná podmienka uvedená v bode 6 všeobecných podmienok poskytnutia úveru v znení: „Zmluvné strany sa dohodli na tom, že v prípade, ak sa stane splatný celý dlh naraz v zmysle bodu 4 týchto podmienok, zaväzuje sa dlžník zaplatiť veriteľovi úrok z omeškania vo výške 0,25% z dlžnej sumy za každý deň omeškania odo dňa, keď sa stal splatný celý dlh, až do jeho uhradenia.“ je neplatná z dôvodu neprijateľnosti takejto podmienky.

Výrokom IV súd žalovaná zaviazal zaplatiť žalobkyni 1.220,83 eura s 5,25% úrokom z omeškania ročne zo sumy 531,10 eura od 27.03.2014 do zaplataenia, s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 689,73 eura od 24.10.2014 do zaplataenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom V. súd žalobkyni náhradu trov konania nepriznal.

Po právnej stránke súd rozsudok odôvodnil § 153 ods. 3, 4 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.), § 3 ods. 3 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, § 2 písm. a), b), § 3 ods. 1, 2, § 4 ods. 2 písm. g) zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 53 ods. 1, 4, § 54 ods. 1, 2, § 39, § 451 ods. 1, 2, § 551 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ). Skutkovo súd rozsudok odôvodnil tým, že žalobkyňa sa žalobou domáhala vyslovenia neplatnosti zmluvných dojednaní všeobecných podmienok poskytnutia úveru v bode 4, 5, 6 a po pripustení zmeny návrhu uznesením zo dňa 24.10.2014 č. k. 18C/60/2014 - 89 vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 1.220,83 eura s príslušenstvom. Vykonaným dokazovaním mal súd preukázať, že žalobkyni nebol poskytnutý úver v rámci predmetu jej podnikateľskej činnosti, ako to tvrdil žalovaný, preto na vec aplikoval ustanovenia o spotrebiteľských úveroch a o ochrane spotrebiteľa. Na základe zmluvy o úvere č. 4251275 zo dňa 15.11.2006 si žalobkyňa požičala sumu 663,88 eura, bola povinná žalovanému vrátiť sumu 1.194,98 eura. Poplatok za poskytnutie úveru bol stanovený vo výške 531,10 eura. Žalobkyňa uhradila žalovanému spolu sumu 1.972,60 eura.

Súd posúdil zmluvné podmienky špecifikované v bode č. 4, 5, 6 všeobecných podmienok poskytnutia úveru (ďalej len VPPÚ), ktorých neplatnosti sa žalobkyňa domáhala z hľadiska, či nespôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (teda či nie sú neprijateľné) a dospel k záveru, že neprijateľné sú z nasledovných dôvodov:

Žalobkyňa sa domáhala vyslovenia neplatnosti zmluvnej podmienky uvedenej v bode 4 VPPÚ, v zmysle ktorej bol za to isté porušenie právnej povinnosti (omeškanie so splátkami) dohodnutý niekoľkonásobný postih, úroky z omeškania, zmluvná pokuta, ale dokonca aj poplatky za upomienku. Podľa spomínaného bodu, ak sa dlžník omeškaná s čo i len jednou splátkou o sedem dní a viac, má žalovaný nárok na zmluvnú pokutu vo výške 9,96 eur za každý jeden prípad omeškania, pričom splatnosť zmluvnej pokuty upravená nie je. Navyše má nárok na úroky z omeškania vo výške 0,25 % z dlžnej sumy za každý deň omeškania a v prípade, ak zašle upomienku, aj nárok na paušálnu úhradu nákladov a administratívy s tým spojenej vo výške 1,99 eura. Nepochybne v danom prípade ide o hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach dodávateľa a spotrebiteľa. V prípade, ak by sa spotrebiteľ omeškal s viacerými splátkami, zmluvná pokuta môže dosiahnuť výšku celej splátky. Taktiež lehota splatnosti zmluvnej pokuty je veľmi krátka. Žalovaný nie za rok, ale už do 7 dní po omeškaní získava zmluvnú pokutu 9,96 eur za každý jeden prípad omeškania a k tomu úroky z omeškania 0,25 % denne z dlžnej sumy. Za pár dní po omeškaní existuje hrozba, že príjmovovo slabší spotrebiteľ sa neprimerane zadíži. Neprijateľnou podmienkou je aj ustanovenie, podľa ktorého má spotrebiteľ znášať akékoľvek výdavky žalobcu spojené s vymáhaním pohľadávky, ktoré dokonca môžu byť paušalizované, čo je neprospech spotrebiteľa (rozsudok OS Prešov č.k. 11C/71/2010 zo dňa 05.11.2010 v spojení s rozsudkom KS v Prešove č.k. 3Co/151/2013 zo dňa 25.09.2013).

Žalobkyňa sa domáhala aj určenia neplatnosti zmluvnej podmienky uvedenej v bode 5 VPPÚ, dohody o zrážkach zo mzdy ako prostriedku na zabezpečenie peňažnej pohľadávky z dôvodu, že ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve. Dohodu o zrážkach zo mzdy považuje za zmluvnú podmienku, ktorá spôsobuje hrubú nerovnováhu v neprospech žalobkyne, pretože umožňuje siahnuť na jej majetok bez toho, aby mohla zamedziť zamestnávateľovi zrážky vykonávať. Žalobkyňa by tak stratila právo disponovať so svojim príjmom ako so svojim majetkom, a to bez právneho dôvodu. Dohoda o zrážkach zo mzdy alebo iných príjmov spotrebiteľa umožňuje, aby plateľ mzdy alebo iných príjmov spotrebiteľa vyplácal časť týchto platieb priamo žalovanej momentom, kedy mu je táto dohoda predložená. Všeobecná úprava v OZ nevyžaduje schválenie súdom, stačí iba jednostranný úkon zo strany žalovanej. Nakoľko mala žalobkyňa záujem získať od žalovanej úver, musela sa podrobiť tejto

vopred určenej a sformulovanej zmluvnej podmienke bez toho, aby s ňou žalovaná túto podmienku individuálne dohodla. V danom prípade ide teda o inštitút, ktorý bol zapracovaný v rámci formulárovej zmluvy. Vytvorila sa tak výrazná nerovnováha medzi postavením zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, žalobkyne. Je žiaduce, aby tento inštitút nemohol byť používaný bez prísnejšej úpravy v prospech spotrebiteľa. Je potrebné, aby sa o uzavretí takejto dohody (či už ako osobitnej zmluvy alebo ako zmluvného dojednanía) mohol spotrebiteľ slobodne rozhodnúť a prípadne ju odmietnuť. Slovenská právna úprava výkonom zrážok zo mzdy umožňuje uspokojenie pohľadávky dodávateľa z majetku spotrebiteľa bez súdnej kontroly, čo je v kolízii s princípom efektivity unijného práva. Zdá sa, že je tu ešte väčšie nebezpečenstvo, ako pri neprijateľnej rozhodcovskej doložke, v rámci ktorej existuje kontrola zo strany exekučného súdu. V rámci výkonu zrážok zo mzdy niet žiadnej súdnej kontroly a výšku dlhu diktuje veriteľ. Predmetná vec je jasným dôkazom, že sa tak robí aj na plnenia z neprijateľných zmluvných podmienok. Inštitút dohody o zrážkach zo mzdy umožňuje obísť dôležitý prvok unijného práva, a to ex offo súdnu kontrolu zmluvných podmienok, či nespôsobujú hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa (porovnaj rozsudok C-106/77 Simmenthal). Dohodu o zrážkach zo mzdy posúdila aj Komisia na posudzovanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách a nekalých obchodných praktík predávajúcich (MS SR Župné námestie 13, Bratislava) ako neprijateľnú zmluvnú podmienku podľa § 53 ods. 1 OZ, pričom skonštatovala, že výkon zrážok zo mzdy je súkromným procesom, ktorý nepodlieha nijakej autorizácii a verifikácii primeranosti a spotrebiteľ môže byť vystavený neprímeranému konaniu zo strany dodávateľa. Súd v tomto smere poukazuje na znenie písomných pripomienok Európskej komisie vo veci C-30/12, Valéria Marcínová/POHOTOVOSTĚ, s.r.o.: Bod 22: „V prejednávanej veci naozaj môže nastať - ak už nenastala - situácia, v ktorej si veriteľ vymôže celú svoju pohľadávku voči dlžníkovi pomocou zrážok z dlžníkovej mzdy, pričom takto vymožené prostriedky môžu značne prekračovať sumu, ktorú by spotrebiteľ bol povinný zaplatiť po náležitom súdnom preskúmaní nekalosti ustanovení zmluvy o spotrebiteľskom úvere.“ Bod 23: „V tomto kontexte dokonca samotná dohoda o zrážkach zo mzdy môže vyvolať určitú nerovnováhu v postavení spotrebiteľa a veriteľa, keďže inštitút zrážok zo mzdy neprímerane uľahčuje veriteľovi vymoženie svojej pohľadávky aj v časti, v ktorej je založená na nekalých podmienkach. Je dokonca možné vidieť určitú paralelu medzi zrážkami zo mzdy, ktoré zvyhodňujú veriteľa a medzi stanovením povinného riešenia sporov na rozhodcovskom súde so sídlom v mieste podnikania veriteľa. V oboch prípadoch je veriteľ vo výhodnejšom postavení, pretože môže veľmi jednoducho vymôcť aj také čiastky, ktoré sa zakladajú na nekalých zmluvných podmienkach, pričom spotrebiteľ musí vynaložiť značné úsilie pre to, aby získal takto zaplatené prostriedky späť a môže byť od takého postupu odradený neprímeranými nákladmi a ťažkosťami. Ak by skutočne boli vykonané zrážky vo väčšom rozsahu, než je oprávnená pohľadávka veriteľa, spotrebiteľ bude nútený vyvinúť značné úsilie pre to, aby vymohol od veriteľa späť plnenie, ktoré zrejme predstavuje bezdôvodné obohatenie veriteľa. Spotrebiteľ môže byť aj odradený od vymáhania pomerne nízkej sumy z titulu bezdôvodného obohatenia so zreteľom na značné náklady, ktoré by takýto postup obnášal.“ Na základe uvedeného súd dospel k záveru, že zmluvná podmienka uvedená v bode 5 VPPÚ spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, keďže inštitút zrážok zo mzdy neprímerane uľahčuje veriteľovi vymoženie svojej pohľadávky aj v časti, v ktorej je založená na neprijateľných podmienkach, a preto ju súd určil za neplatnú (k rovnakému záveru dospel aj Okresný súd Prešov v rozsudku č.k. 12C/68/2012 zo dňa 19.02.2013, ktorým súd určil, že dohoda o zrážkach zo mzdy je neplatná).

Žalobkyňa sa taktiež domáhala vyslovenia neplatnosti zmluvnej podmienky uvedenej v bode 6 VPPÚ, v zmysle ktorej sa dlžník zaviazal zaplatiť veriteľovi úrok z omeškania vo výške 0,25% z dlžnej sumy za každý deň omeškania odo dňa, keď sa stal splatný celý dlh, až do jeho uhradenia. Žalobkyňa považuje výšku úrokov z omeškania za neprímerane vysokú a takéto zmluvné dojednanie pre rozpor s dobrými mravmi za neplatné. Súd sa s týmto tvrdením žalobkyne v plnom rozsahu stotožnil, pričom svoje rozhodnutie súd opiera o názor, ktorý zaujal NS SR v odôvodnení rozsudku č. k. 5Cdo 26/2011 zo dňa 26.4.2012, v zmysle ktorého „...neprímerane vysoké úroky, dojednané pri peňažnej pôžičke sú všeobecne považované za odporujúce uznávaným pravidlom správania a vzájomným vzťahom medzi ľuďmi a mravným princípom spoločenského poriadku, a teda sú v rozpore s dobrými mravmi. Požiadavka na neprímerané zmluvné úroky môže za istých okolností v sebe obsahovať i skutkovú podstatu trestného činu úžery, kedy dohoda o neprímeraných úrokoch je neplatná pre rozpor so zákonom, alebo v iných prípadoch pre rozpor s dobrými mravmi. Pri dojednaní úrokov pri peňažnej pôžičke koná v súlade s dobrými mravmi len ten veriteľ, ktorý požaduje primeraný úrok bez ohľadu na to, že dlžník uzatvára zmluvu o pôžičke v situácii pre neho nepriaznivej. Nie je možné neprihliadnuť na skutočnosť, že dlžník uzatvára zmluvu o peňažnej pôžičke a dohodu o úrokoch z tejto pôžičky často

práve z dôvodov svojej inak neriešiteľnej finančnej situácie. Nezodpovedá preto všeobecne uznávaným vzťahom medzi ľuďmi, aby dlžník v takejto situácii poskytoval veriteľovi neprimerané až úžernícke úroky. Neprimeranou, a preto odporujúcou dobrým mravom, je taká výška úrokov dojednaná podľa § 658 ods. 1 OZ, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednaní obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám, uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek.“ Výška úrokov z omeškania v danom prípade v prepočte na ročný úrok dosahuje 91,25 % ročne. Ak by žalovaná v prípade omeškania žalobkyne s plnením dlhu aplikovala ustanovenia § 517 ods. 1, 2 OZ v spojení s nariadením vlády SR č. 87/1995 Z.z. účinným v čase omeškania žalobkyne napr. s prvou či druhou splátkou, úrok z omeškania by bol len vo výške 8,5 % ročne. Zmluvne dohodnuté úroky z omeškania tak až niekoľko násobne prevyšujú úroky, na aké by žalovanej vznikol nárok pri aplikácii zákonnej úpravy. Súd dospel k záveru, že aj v danom prípade ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku.

Na základe vyššie uvedeného súd dospel k záveru, že v časti určenia neplatnosti zmluvných podmienok bola žaloba podaná dôvodne, keď zmluvné podmienky uvedené v bodoch č. 4, 5, 6 VPPÚ boli dohodnuté zjavne nevýhodne pre spotrebiteľa, v rozpore so zákonom ako aj komunitárnym právom, a preto súd vyslovil ich neplatnosť s poukazom na § 53 ods. 4 OZ tak, ako je uvedené v I. až III. výroku tohto rozhodnutia.

Žalobkyňa sa taktiež domáhala vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 1.220,83 eura s príslušenstvom. Žalobkyňa argumentovala tým, že zmluva o úvere neobsahuje údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov, a preto sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Plnenie, ktoré žalovaná od žalobkyne vyžadovala a nakoniec aj prijala, je preto plnením bez právneho dôvodu, a teda ide o bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného, ktoré musí žalovaný vydať.

Podľa § 4 ods. 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o úvere medzi účastníkmi je jednou z podstatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov (ďalej len RPMN). Účelom RPMN je určenie skutočnej ceny úveru, čím má byť spotrebiteľovi umožnené porovnávať ponuky rôznych poskytovateľov úverov s cieľom vybrať si najvýhodnejší úver podľa svojich potrieb. Neuvedenie RPMN má za následok nezrozumiteľnosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere, nakoľko spotrebiteľ (ako slabšia strana), nemá reálnu predstavu o celkovej výške nákladov poskytnutého úveru. Pre spotrebiteľa je najvýhodnejším úverom ten, ktorý má najnižšiu hodnotu RPMN pri rovnakých vstupných dátach (suma úveru a doba, na ktorý je poskytnutý). RPMN predstavuje celkové náklady spojené s úverom alebo pôžičkou. Do výpočtu sa zahŕňa nielen výška úrokovej sadzby, ale aj poplatky, ktoré sú spojené s úverom alebo pôžičkou. Túto základnú informáciu musí banka, resp. splátková spoločnosť poskytnúť spotrebiteľovi už pri ponuke úveru alebo pôžičky. Vynechanie RPMN zároveň možno považovať za nekalú praktiku, pretože žalovaná tak neumožnila žalobkyňi spoznať jeden z najdôležitejších údajov, z ktorého jej má byť zrejماً výhodnosť úveru na trhu. Zákon absenciu niektorých náležitostí vymedzených v citovanom zákonom ustanovení nespája s následkom neplatnosti zmluvy o úvere, avšak poskytuje spotrebiteľovi ochranu. Ak nie je RPMN uvedená v zmluve, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Okrem toho, v predmetnej veci treba navyše konštatovať, že neuvedením RPMN bola zakrytá neprijateľná zmluvná podmienka v podobe neprimeranej odplaty za poskytnutie úveru. Žalovaný ako nebankový subjekt poskytol žalobkyňi na desať mesiacov úver vo výške 663,88 eura za poplatok 531,10 eura, čo predstavuje 80 % hodnoty poskytnutého úveru, teda v prepočte na ročné vyjadrenie ceny úveru ide o úver za cenu 96 %, ktorá je neprimerane vysoká (výpočet: 531,10 eur/10 mesiacov násobených 12 mesiacmi predstavuje sumu 637,32 eur). Z internetovej stránky NBS súd preveroval úrokové miery podobných úverov v bankách a zistil, že pri krátkodobom spotrebiteľskom úvere so splatnosťou do jedného roka v novembri 2006 činil úrok 13,66 % p.a.. Z toho je zrejماً, že ročný úrok dohodnutý medzi účastníkmi v bol o 82,34 % vyšší, čo viac ako šesťnásobne prevyšuje priemernú mieru úrokov poskytovaných v tomto období bankami. Z uvedeného vyplýva, že vzájomné plnenia účastníkov sú v hrubom nepomere. Poplatok vo výške 80 % z poskytnutého úveru je v rozpore s dobrými mravmi a do úvahy prichádza nielen občianskoprávna zodpovednosť, ale aj trestnoprávna zodpovednosť. Aj z tohto dôvodu súd považuje prijaté plnenie, za také, ktoré je možné považovať za majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov, ktorý musí žalovaná vydať. Dohoda o výške úrokov musí byť v súlade s § 39 OZ, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom, inak je právny úkon absolútne neplatný. O takýto stav pôjde vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy (rozhodnutie NS SR 1MCdo 1/2009 zo dňa 31.07.2009). Vzhľadom na vyššie uvedené závery by súd považoval dohodu o výške úrokov presahujúcu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzavretia úverových

zmlúv za absolútne neplatnú, a to aj v prípade, že by bola v predmetných zmluvách uvedená výška RPMN.

Nakoľko žalobkyňa riadne neuhradila žiadnu splátku úveru, žalovaný na základe rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu podal návrh na vykonanie exekúcie. Dňa 23.02.2008 žalobkyňa uhradila sumu 79,67 eura a dňa 21.06.2008 sumu 33,19 eura. Ostatné platby vymohol súdny exekútor v priebehu exekúcie, a to spolu vo výške 1.859,74 eura. Žalobkyňa teda spolu uhradila sumu 1.972,60 eura (79,67 eura + 33,19 eura + 1.859,74 eura). Žalobkyňa si je vedomá, že sa dostala do omeškania s úhradou samotnej istiny úveru bez poplatkov vo výške 663,88 eura a preto nespochybňuje nárok žalovaného na príslušný úrok z omeškania zo sumy istiny, s úhradou ktorej sa do omeškania dostala. Súd v odôvodnení rozsudku ďalej podrobne špecifikuje výšku úroku z omeškania, ktorú bola žalobkyňa povinná zaplatiť žalovanému v súvislosti s omeškaním platenia poskytnutého úveru. Spolu predstavoval vyčíslený zákonný úrok z omeškania, na ktorý má žalovaný nárok do dňa splatenia celej istiny sumu 87,89 eura. Uvedenú sumu úroku z omeškania tak bolo potrebné odpočítať od sumy bezdôvodného obohatenia požadovaného žalobkyňou. Po odrátaní istiny úveru v sume 663,88 eura a úroku z omeškania v sume 87,89 eura od všetkých žalovanému uhradených platieb v sume 1.972,60 eura, súd dospel k záveru, že žalobkyňa má nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.220,83 eura.

Pri posudzovaní nároku žalobkyne na požadovaný úrok z omeškania vychádzal súd zo skutočnosti, že zo strany žalovaného nedošlo k vydaniu bezdôvodného obohatenia v lehote splatnosti. Z rozsudku Najvyššieho súdu SR č.k. 1 Cdo/210/2005 zo dňa 1.5.2006 vyplýva, že „keďže pri nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je vymedzený čas plnenia, treba podľa ustanovenia § 563 OZ vychádzať z toho, že obohatený je povinný bezdôvodné obohatenie vydať prvý deň po tom, čo ho veriteľ požiadal o splnenie, a ak nedošlo požiadanie dlžníkovi už skôr, treba za kvalifikované požiadanie považovať žalobu, zročnosť pohľadávky nastane deň po doručení tejto žaloby žalovanému.“

Žaloba bola žalovanému doručená dňa 25.03.2014 a návrh na pripustenie zmeny petitu mu bol doručený dňa 22.10.2014. V zmysle vyššie uvedeného, zročnosť pohľadávky žalobkyne vo výške 531,10 eura nastala dňa 26.03.2014, deň po doručení žaloby žalovanému. Zročnosť pohľadávky žalobkyne vo výške 689,73 eura (ktorej priznania sa žalobkyňa domáhala až dodatočne, keď požiadala o pripustenie zmeny petitu) nastala dňa 23.10.2014, deň po doručení návrhu na pripustenie zmeny petitu žalovanej. Nevydaním bezdôvodného obohatenia zo strany žalovaného v lehote splatnosti, tak vznikol žalobkyňi nárok požadovať úroky z omeškania z dlžných súm, a to odo dňa nasledujúceho po splatnosti pohľadávky v zákonnej výške.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p., úspešnej žalobkyňi súd náhradu trov konania nepriznal, lebo si ich v konaní neuplatnila.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal odvolanie žalovaný podľa § 205 ods. 2 písm. a), d), f) O.s.p. V odvolaní žalovaný uviedol, že rozhodovanie súdu o určení platnosti jednotlivých zmluvných podmienok, resp. ich neplatnosti a neplatnosti právneho úkonu, je neprípustná lebo tu existuje prekážka právoplatne rozhodnutej veci. Žalobkyňa bola v konaní o plnenie zo zmluvy o úvere zaviazaná právoplatným a vykonateľným rozsudkom stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a.s. sp. zn. SR 8130/2007 zo dňa 06.11.2007. Rozhodcovský súd uznal nárok žalovaného na plnenie zo zmluvy o úvere číslo 4251275, a teda de facto potvrdil aj platnosť právneho vzťahu medzi žalobkyňou a žalovaným. Aj napriek tomu, že odôvodnenie vyššie uvedeného rozsudku výslovne neobsahuje prejudikovanie platnosti zmluvy, už zo samotného rozhodnutia logicky vyplýva, že súd nemá najmenšiu pochybnosť o platnosti zmluvy o úvere, resp. o platnosti niektorej z jej častí. V prípade, ak by mal súd iný názor, je viac než isté, že by žalobkyňu v žiadnom prípade na plnenie z neplatnej zmluvy o úvere nezaviazal. V prospech tvrdenia žalovaného svedčí aj odborná literatúra, podľa ktorej, ak bolo právoplatne rozhodnuté o povinnosti plniť, či už kladne alebo záporne, tvorí výsledok takéhoto rozsudku prekážku právoplatne rozhodnutej veci vo vzťahu k určovacej žalobe medzi tými istými účastníkmi konania vo vzťahu k tomu istému skutku. Obdobný názor zaujal NS SR vo svojom uznesení sp. zn. 3 Cdo 42/2006. Prejednaníu žaloby bráni prekážka právoplatne rozsúdenej veci v zmysle § 159 ods. 3 O.s.p. Žalovaný rázne odmieta, že žalobkyňa má nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Finančné prostriedky, ktoré žalobkyňa poukázala na účet žalovaného predstavujú dobrovoľné plnenie, na ktoré bola zaviazaná vyššie špecifikovaným rozhodcovským rozsudkom. Takéto plnenie nemožno podľa názoru žalovaného považovať za bezdôvodné obohatenie v zmysle § 451 OZ. V prospech

tvrdení žalovaného svedčí, napríklad aj uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 20.12.2011, č. k. 1Co/79/2011 - 93 podľa ktorého, pokiaľ ide o bezdôvodné obohatenie, dobrovoľné plnenie žalobcu, na čo bol zaviazaný právoplatným a vykonateľným rozsudkom nie bezdôvodným obohatením žalovaného, nakoľko nešlo o majetkový prospech získaným plnením bez právneho dôvodu. Je teda zrejmé, že žalobkyňa sa domáhala žalobou o vydanie plnenia, ktoré je žalobkyňa povinná plniť žalovanému na základe právoplatného a vykonateľného rozhodcovského rozsudku. Žalovaný týmto vznáša námietku premlčania nároku žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia. K bezdôvodnému obohateniu nedošlo a akýchkoľvek nárok na jeho vydanie podlieha zákonnej objektívnej premlčacej trojročnej lehote. Požadovaný nárok žalobkyne sa stal premlčaný v objektívnej premlčacej lehote dňa 14.01.2014 a žalobca sa so žalobou o zaplatenie obrátil na súd až dňa 14.03.2014.

Žalovaný rázne odmieta, že zmluvné podmienky uvedené v napádanom rozsudku sú neprijateľné. V čase uzavretia zmluvy medzi žalobkyňou a žalovaným neexistovalo žiadne zákonné obmedzenie zakazujúce poskytovať úver či už spotrebiteľom alebo osobám, ktoré nie sú spotrebiteľmi. Veriteľ, teda žalovaný môže požadovať v súvislosti s poskytnutím úveru okrem úroku z úveru aj poplatok za jeho poskytnutie. Všeobecné určenie jeho neprijateľnosti je v hrubom rozpore s právami veriteľa, ktoré mu priznáva platná legislatíva. Ak príde k spornosti takéhoto poplatku, súd mal daný prípad posúdiť individuálne a nie určiť všeobecnú neprijateľnosť takéhoto poplatku. Rovnako nemožno považovať za neprijateľnú podmienku uzavretie dohody o zrážkach zo mzdy. Právny poriadok veriteľovi nezakazuje uzatvárať dohody o zrážkach zo mzdy. Je preto v rozpore s právnou istotou veriteľa, aby súd vyhlásil túto podmienku za neprijateľnú a veriteľ si tak nemohol svoj záväzok zabezpečiť inštitútom, ktorý spĺňa všetky zákonom požadované náležitosti. Žalovaný po citácii čl. 4 ods. 2 Smernice Rady 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, záverov generálnej advokátky Trstenjak týkajúce sa výkladu čl. 4 ods. 2 smernice, § 52 ods. 1 OZ ďalej poukazuje na to, že smernica je v celom rozsahu aplikovateľná aj na právny poriadok SR. Predmetom prieskumu nemôžu byť zmluvné dojednania týkajúce sa primeranosti ceny. Ak by takýto prieskum bol prípustný, dochádzalo by v neprímeraným a extrémnym zásahom do trhu a v konečnom dôsledku k regulácii cien všetkých tovarov a služieb. Taká regulácia cien by bola v priamom rozpore s článkom 55 ods. 1 Ústavy SR, podľa ktorého hospodárstvo SR je postavené na princípoch sociálne a ekologicky orientovanej trhovej ekonomiky. Z vedeného vyplýva, že zmluvné dojednania, ktoré podliehali prieskumu v tomto konaní, súd preskúmaval v rozpore s právnymi predpismi. Z uvedených dôvodov žalovaný navrhol, aby na základe uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a konanie zastavil z dôvodu prekážky veci rozhodnutej, alebo aby rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Žalobkyňa sa k odvolaniu žalovaného nevyjadřila.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) potom čo zistil, že odvolanie žalovaného bolo podané včas a oprávnenou osobou (§ 201 a § 204 O.s.p.), prejednal vec obsahom a dôvodmi podaného odvolania podľa ust. § 212 ods. 1 O.s.p., postupom bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p. zverejnením vyhlásenia termínu rozhodnutia na úradnej tabuli súdu podľa ust. § 156 ods. 3 O.s.p., pretože zistil, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je vecne správne.

V zmysle ust. § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Predmetom konania v prejednávanej veci je určenie a neprijateľnosti a neplatnosti zmluvných dojednaní v bodoch 4, 5 a 6. VPPÚ, ktoré sú súčasťou zmluvy o úvere uzavretej medzi účastníkmi 15.11.2006 a vydanie bezdôvodného obohatenia žalovaným žalobkyňi po pripustení zmeny návrhu unesením zo dňa 24.10.2014 č.k. 18C/60/2014-89 vo výške 1.220,83 eura s príslušenstvom (ako plnenia z neplatného právneho úkonu).

Súd žalobe žalobkyne vyhovel z dôvodov, ktoré sú podrobne popísané v prvej časti odôvodnenia tohto rozsudku. Žalovaný v odvolaní namietal, že súd nemohol rozhodovať o (ne)platnosti zmluvy o úvere uzavretej medzi účastníkmi 15.11.2006, lebo žalobkyňa bola v konaní o plnenie z tej istej zmluvy o úvere zaviazaná právoplatným a vykonateľným rozsudkom stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a.s. sp. zn. SR 8130/2007 zo dňa 06.11.2007. Rozhodcovský súd uznal nárok

žalovaného na plnenie zo zmluvy o úvere. Existencia právoplatného rozsudku na plnenie zakladá neodstrániteľnú prekážku konania o neplatnosť právneho úkonu. Žalovaný v odvolaní vzniesol námietku premlčania nároku žalobkyne a namieta, že súd nemôže za neprijateľné podmienky vyhlasať zmluvné dojednania, ktoré sa týkajú primeranosti ceny plnenia.

Predmetom prieskumu odvolacieho súdu bolo posúdenie, či vzhľadom k rozsahom a dôvodom podaného odvolania postupoval súd prvého stupňa správne, keď žalobe žalobkyne vyhovel.

Z obsahu spisu je zrejmé že účastníci uzavreli zmluvu o úvere 15.11.2006, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobkyňi úver 663,88 eura, žalobkyňa bola podľa zmluvy povinná vrátiť žalovanému sumu 1.194,98 eura. Poplatok za poskytnutie úveru bol stanovený vo výške 531,10 eura. Žalobkyňa uhradila žalovanému spolu sumu 1.972,60 eura.

Podľa znenia § 52 ods. 1 OZ účinného v období od 01.04.2004 do 31.12.2007 (t.j. v čase uzavretia zmluvy o úvere medzi účastníkmi) úverová zmluva, ktorá je upravená v Obchodnom zákonníku (ďalej len ObZ), pod definíciu spotrebiteľskej zmluvy podľa § 52 OZ nespádala. Je ale nesporné, že predmetná zmluva je spotrebiteľskou zmluvou podľa § 23a z. č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, v znení platnom v čase uzavretia zmluvy, keďže ide o zmluvu uzavretú podľa ObZ a jej charakteristickým znakom je, že sa uzatvárala vo viacerých prípadoch rovnako a je z nej zrejmé, že spotrebiteľ obsah zmluvy neovplyvnil. Zmluva uzavretá medzi účastníkmi je teda v zmysle právneho poriadku SR spotrebiteľskou zmluvou. Keďže z § 52 a nasl. OZ nie je možné vyvodiť, že 5. hlava OZ sa vzťahuje len a výlučne na tie spotrebiteľské zmluvy ako sú definované v § 52 ods. 1 OZ, odvolací súd je toho názoru, že všeobecné ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách podľa § 52 a nasl. OZ je nevyhnutné aplikovať i na spotrebiteľské zmluvy ako sú definované v § 23a z. č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa.

Žalovaný je osobou, ktorá pri uzatváraní a plnení zmluvy konala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, pri uzatvorení predmetnej zmluvy vystupoval v pozícii dodávateľa v zmysle § 52 ods. 2 OZ v znení účinnom od 01.04.2004 a je i veriteľom v zmysle § 3 ods. 1 z. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, v znení účinnom od 01.04.2004. Vzhľadom na to, že žalobkyňa pri uzatváraní a plnení zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, je potrebné ju v zmysle § 52 ods. 3 OZ v uvedenom znení považovať za spotrebiteľa a zároveň je spotrebiteľom i v zmysle § 3 ods. 2 z. č. 258/2001 Z. z. Vzhľadom na to, že zmluvou sa žalovaný zaviazal poskytnúť ako dodávateľ žalobkyňi ako spotrebiteľovi dočasne peňažné prostriedky vo forme úveru a žalobkyňa ako spotrebiteľ sa zaviazala poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť, zmluva uzavretá medzi účastníkmi spĺňa základné náležitosti spotrebiteľského úveru v zmysle § 2 písm. a) a b) z. č. 258/2001 Z. z., keď zároveň nebolo preukázané, že by zmluva uzavretá medzi účastníkmi bola niektorou zo zmlúv vymenovaných v § 1 ods. 2 z. č. 258/2001 Z. z., a preto nie je vylúčená spod jurisdikcie tohto zákona.

Z uvedeného potom vyplýva, že právny vzťah medzi účastníkmi založený predmetnou zmluvou je nevyhnutné posudzovať podľa z. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. A to bez ohľadu na to, že zmluva o úvere je tzv. absolútny obchod (§ 261 ods. 3 písm. d) ObZ). S poukazom na vyššie uvedené (vychádzajúc zo zásady prednosti použitia osobitnej právnej úpravy pred všeobecnou) má špeciálna právna úprava, ktorou v danom prípade je z. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, ako i § 52 a nasledujúce OZ prednosť pred všeobecnou, ktorou je ObZ a je nevyhnutné predmetný právny vzťah medzi účastníkmi posudzovať podľa citovaných ustanovení OZ a príslušných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch.

Odvolací súd, berúc zreteľ na požiadavku Európskej únie na ex offo súdnu kontrolu zmluvných podmienok v spotrebiteľskej zmluve uzavretej medzi účastníkmi, podrobil kontrole rozhodcovskú doložku upravenú v bode 17 VPPÚ a dospel k záveru, že rozhodcovská doložka, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

V zmysle § 53 ods. 1 OZ, v znení účinnom od 01.04.2004, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (neprijateľná podmienka). Toto citované ustanovenie ods. 1 sa nevzťahuje iba na predmet plnenia, alebo na cenu plnenia (ods. 2). V ods. 3 OZ demonštratívne vymenúva niektoré

neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách. V ods. 4 zakotvuje, že neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

Cieľom rozhodcovskej zmluvy je dosiahnuť prejednanie prípadného sporu zmluvných strán rozhodcom ako súkromnou osobou, na ktorú zmluvné strany takúto právomoc delegovali. Ako veľakrát i v tomto prípade je rozhodcovská zmluva vyjadrená iba v podobe rozhodcovskej doložky, ktorá splýva s ostatnými zmluvnými podmienkami v zmluve. V porovnaní s ostatnými zmluvnými podmienkami je ale význam rozhodcovskej doložky osobitný, pretože v prípade sporu súkromná osoba rozhodne o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach zmluvných strán, s cieľom dosiahnuť nový kvalifikovaný záväzok z pôvodnej zmluvy. Ak rozhodcovská zmluva nebola osobitne spotrebiteľom vyjednaná, ale vyplýva zo štandardného textu tzv. formulárovej zmluvy, teda zo vzťahu fakticky nerovnovážneho, bez vysvetlenia spotrebiteľovi podstatných rozdielov medzi konaním pred štátnym súdom a rozhodcovským súdom je dôvodné predpokladať, že spotrebiteľ ako slabšia strana sporu si svoj osud v tak závažnej veci akou je prípadný neskorší rozhodcovský proces neuvedomuje. Okrem toho táto doložka nebola dojednaná v čase vyššej bdelosti spotrebiteľa po vzniku sporu, ale na začiatku zmluvného vzťahu. Predmetná rozhodcovská doložka, ktorá má založiť legitimitu pre exekučný titul znemožňuje voľbu spotrebiteľa dosiahnuť rozhodovanie sporu štátnym súdom. Rozhodcovskú doložku si spotrebiteľ osobitne nevyjednal a vzhľadom na jej splynutie s ostatnými štandardnými podmienkami vo formulárovej zmluve ani nemal na výber. Mohol len zmluvu ako celok odmietnuť alebo podrobiť sa všetkým jej ustanoveniam, teda aj rozhodcovskému konaniu. Táto rozhodcovská doložka napĺňa znaky neprijateľnej podmienky spotrebiteľskej zmluvy podľa § 53 ods. 1 OZ, pretože núti spotrebiteľa nenávratne a výhradne sa podrobiť rozhodcovskému konaniu, aj keď si to spotrebiteľ výslovne neželá. V obdobnej veci ÚS SR v rozhodnutí IV.ÚS 55/2011 z 24.02.2011 zaujal stanovisko, že pokiaľ súd vyslovil názor, že rozhodcovská doložka, ktorá znemožňuje voľbu spotrebiteľa dosiahnuť rozhodovanie sporu štátnym súdom, ak dodávateľ pred spotrebiteľom podal žalobu na rozhodcovskom súde, je neprijateľná a prieči sa dobrým mravom a výkon práv a povinností z takejto doložky odporuje dobrým mravom, resp. že rozhodcovská doložka je neprijateľnou zmluvnou podmienkou v zmysle § 52 a nasl. OZ za použitia ich výkladu v súlade so Smernicou Rady 93/13/EHS, tieto závery súdov nemožno považovať za svojvoľný výklad a aplikáciu príslušného ustanovenia ESP a k porušeniu základných práv sťažovateľa nedošlo.

Keďže medzi zmluvnými stranami nebola platne uzavretá rozhodcovská doložka (zmluva), nebola tak založená ani právomoc rozhodcovského súdu v danej veci konať a rozhodnúť. Rozsudok rozhodcovského súdu, na ktorý poukazoval žalovaný je ako exekučný titul z vyššie uvedených dôvodov právne neúčinný, nulitný, neschopný vyvolať právne následky. Neobstojí preto námietka žalovaného vyjadrená v odvolaní, že súd vo veci nemohol konať a rozhodovať, pretože išlo o prekážku veci rozhodnutej. Záver súdu v tomto konaní je zhodný aj so záverom odvolacieho súdu vyjadrenom v uznesení KS v TT č. k. 11CoE/109/2010 zo dňa 30.11.2011, na základe ktorého bola exekúcia na základe toho istého exekučného titulu voči žalobkyni zastavená (č.l. 13-17).

Žalovaný v odvolaní ďalej namieta premlčanie nároku žalobkyne. Pri posudzovaní premlčacej lehoty je pri vydaní bezdôvodného obohatenia potrebné vychádzať z § 107 ods. 1 a ods. 2 OZ, podľa ktorého právo na vydanie bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

Je všeobecne známe, že žalovaný v rámci povoleného predmetu činnosti poskytuje úvery z vlastných zdrojov a táto skutočnosť nebola medzi účastníkmi sporná. Vzhľadom na uvedené je žalovaný povinný pri vykonávaní uvedenej činnosti postupovať s náležitou odbornou starostlivosťou a v čase uzatvárania zmluvy so žalobkyňou 15.11.2006 bol povinný pri výkone svojej činnosti postupovať v súlade s dobrými mravmi (§ 6 ods. 3 písm. a), b) zák.č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa účinného do 1.7.2007).

V prejednávanej veci sa odvolací súd stotožnil s právnym názorom vyjadreným v rozsudku Krajského súdu v Prešove z 12.12.2011 (sp. zn. 7Co/84/2011), podľa ktorého dlhodobé ignorovanie zákonnej povinnosti uvádzať RPMN (podľa § 4 ods. 2 písm. g) zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzavretia zmluvy) sa nedá hodnotiť inak ako úmyselné konanie žalovaného zamerané na získavanie bezdôvodného obohatenia. Žalovaný neuviedol v zmluve o úvere RPMN a neumožnil žalobkyni porovnať výhodnosť úveru na trhu oproti iným produktom, ak žalovaný skryl poplatok za

poskytnutie úveru (531,10 eura poplatok za úver 663,88 eura, čo predstavuje 80%) do VPPÚ, rovnako skryl zmluvnú pokutu a úrok z omeškania (vo výške 9,96 eura za každý prípad omeškania a 0,25% denný úrok z omeškania z nesplateného dlhu) do VPPÚ. Žalovaný za poskytnutý úver žalobkyni 663,88 eura vymohol v exekúcii (ktorá bola napokon zastavená pre neplatosť rozhodcovskej doložky v marci 2011) od žalobkyni 1.972,60 eura (na základe uzavretej dohody o zrážkach zo mzdy) a bol by pokračoval v prijímaní plnenia od žalobkyni, ak by súd nevydal predbežné opatrenie, ktorým uložil zamestnávateľovi žalobkyne povinnosť prestať vykonávať zrážky zo mzdy. Žalovaný pokračuje v svojich aktivitách vymáhania úžerníckych úrokov, neprimerane vysokých sankcií napriek právnomu názoru vyjadrenému v rozsudkoch súdov (aj v spise založený rozsudok Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 4C/282/2012), charakterizujúcich jeho konanie ako v rozpore s dobrými mravmi, nekalými obchodnými praktikami aj naďalej. Takéto konanie žalovaného nemožno hodnotiť inak, ako úmyselné konanie s cieľom obohatiť sa a preto je potrebné na daný prípad aplikovať 10 ročnú objektívnu premlčaciu lehotu.

Pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby v trvaní dvoch rokov je rozhodujúci deň, keď sa oprávnený skutočne dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia na jeho úkor a o subjekte, ktorý sa bezdôvodne obohatil. Nie je rozhodujúce, že oprávnený sa mal možnosť uvedené dozvedieť skôr (čo vyplýva z gramatického a teleologického výkladu ustanovenia § 107 OZ). Podľa názoru odvolacieho súdu žalobkyňa sa o tom, že na strane žalovaného vzniklo bezdôvodné obohatenie dozvedela, keď začala aktívne konať a podala návrh na nariadenie predbežného opatrenia, ktorému Okresný súd Trnava vyhovel v celom rozsahu a dňa 31.01.2014 vydal predbežné opatrenie, ktorým zakázal zamestnávateľovi žalobkyne naďalej vykonávať zrážky zo mzdy (čo je zrejme zo žaloby a žalovaný uvedené nepoprel). Žalobkyňa podala žalobu vo veci samej 14.03.2014, preto subjektívnu premlčaciu lehotu zmeškať nemohla.

Žalovaný v odvolaní uviedol, že požadovaný nárok žalobkyne sa stal premlčaný v objektívne lehote 14.01.2014 a žalobkyňa žalobu podala 14.03.2014. Žalovaný svoj záver o tom, od čoho odvíja svoje tvrdenie, že objektívna lehota na uplatnenie nároku uplynula 14.01.2014 žiadnym spôsobom neodôvodnil a počas konania pred súdom prvého stupňa námietku premlčania nevzniesol. Ak žalobkyňa zmluvu uzavrela 15.11.2006, z dôvodov uvedených vyššie objektívna premlčacia lehota na uplatnenie nároku jej trvala do 15.11.2016, preto nebolo možné dospieť k záveru, že by žalobkyňa uplatnila svoje právo po uplynutí objektívnej premlčacej lehoty.

Žalovaný v odvolaní namieta, že súd nemôže za neprijateľné podmienky vyhlásovať zmluvné dojednania, ktoré sa týkajú primeranosti ceny plnenia. Námietka žalovaného je neopodstatnená, pretože je tomu tak len v prípade, ak tieto zmluvné podmienky (týkajúce sa hlavného predmetu plnenia alebo ceny plnenia) sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne, alebo ak sú individuálne dojednané. Z obsahu odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa vyplýva, že zmluvné podmienky neboli individuálne dojednané, pretože žalobkyňa nemohla ovplyvniť ich obsah a mohla zmluvu ako celok podpísať alebo ju odmietnuť a preto súd prvého stupňa mohol konkrétne zmluvné podmienky uvedené v petite rozsudku vyhlásiť za neplatné.

Navyše súd pri rozhodovaní o vydaní bezdôvodného obohatenia žalovaného vychádzal aj z právneho záveru, že zmluva o úvere je absolútne neplatným právnym úkonom pre dojednanie o mimoriadne vysokom poplatku za poskytnutý úver (poukázal na rozsudok NS SR 1MCdo 1/2009). V prejednávanej veci si žalovaný voči žalobkyni evidentne uplatňoval nie len už spomenutý dohodnutý poplatok vo výške 80% z poskytnutého úveru, ale aj podľa žalovaného platne dohodnutý úrok z omeškania zo splácaním dlhu 0,25% denne, zmluvnú pokutu 9,96 eura za každý jednotlivý prípad omeškania žalobkyne, keď vymohol 1.972,60 eura za poskytnutý úver 663,88 eura a dlh prestal vymáhať len po nariadení predbežného opatrenia súdom. Dojednanie takýchto sankcií a odmeny za poskytnutý úver je možné považovať za dôvod absolútnej neplatnosti zmluvy o úvere bez ďalšieho a záver súdu o povinnosti vrátiť žalobkyni bezdôvodné obohatenie zo strany žalovaného za správne (porovnaj rozsudok Krajského súdu v Prešove 16 Co/71/2011 založený v spise).

S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd vecne správny rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej, s použitím § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p. a úspešnej žalobkyni odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, lebo jej žiadne nevznikli a žiadne si neuplatnila.

Tento rozsudok bol v odvolacom senáte prijatý počtom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je možné podať odvolanie.